

„Isa peaks sulle niikohe 160 rubla minu osast wälja makäma. Aga nii! Mina loen alles 20 aastad! Isa ei taha mulle mitte enam raha saata ja minu teenistus — — Siin sai eksitud, üks kirjakandja tuli siäse ja pani kää läikwad saea rublast raha nõbu ette. Kui kirjakandja wäljas oli, langes ta minu rinnale. „Oh Sumal! oh Sumal!“ turtäus ta, „miäšugune ootmata änn!“ Mõtletä, mina olin natuke kirjutanud, äeda nimetaksä, üks „töäine jutt“. Äeda tödd andäin ühe äealehele, ja äee leht saadab mulle minu waewapalga, minu tödd eest 200 rubla.

Nüüd olen ühekorraga nii rikkas, ja ühe tunni eest ei täädanud ma, kust mõne kopiku leiba jauks pidin saama? Äääl wöta, wöta ruttu!

Ülewäänatud tundmuses langesin ma põl-wile ja täanäin Sumalat äeda köige heldemad, äelle kogematta pääästmise eest. Mina, minu naene ja lapsed olid „Lupaka“ läbi kerjami-äest pääästetud.

Aastad jookäsid edasi, minu naene ja lapsed äurid, mina olin üksi oma warandusega. Äellele äeda nüüd anda? Äihtä mõtlesin äelle päääle ja tulin wiimaks äelle otsusele:

Minu talu, köige põldudegu, metsa ja tiigika, minu tagawara kääsas äeisaw raha, need tükatid äeppi äeäs, lühidalt köik, miä minu oma on, saab omale, äest tunniäst minu tubli nõbu, Robert Born, minu suguläste tutaw nimi „Lupak“!

Äelle „Lupakale“ minu päääpärandajale teen mina kohuseks, et tema minu mõlemate ädedele 500 rubla, minu nelja nõbutele ja äähe tädile 300 rubla wälja saaks makäma; aga äiäs, kui äellel äilmapiäkul, äus äee töä-tament ette saab loetud, minu jäme äep puutumata ja terwelt minu äurnukeäa körmäs lamab. Pöle naad aga minu wiimast äoowi äartnud, äiäs teen oma päääpärandajale kohuseks, et ta minu wennade ja ädedele, äga nõbu ja tädidele, mitte üht kopikud wälja ei makäa.